

— Прѣдъ кого се разбѣбри?

— Прѣдъ баща си.

— И какъ се случи това?

— Той идваше по нѣкога въ замъка, за да ми поиска пари. а когато нѣмахъ нищо, шипѣше ме и ме биеше.

— Защо не си викала нѣкого на помощ?

— Той идваше пощѣ, господине, и ако го намѣрѣха, щѣха да го биятъ.

— Добрѣ, по-нататъкъ!

— И на, че скоро подирѣ това, искамъ да кажа подирѣ тоя походъ... дойде и почна да иска отъ мене, да взема нѣкакъ отъ господаря пари или скришно да му прѣтърся джобовѣтъ; и много други работи въ тая посока. За да се избавя отъ него веднѣжъ за винаги, азъ му донесохъ кесията, която ми бѣше подарилъ французскиятъ началникъ, и, когато татко съзрѣ блѣсалото при лунната свѣтлина злото, той на часа като да полудѣ.

Тя мълкна.

— По-нататъкъ!

— Всичко ли да разправа, господине?

— Разбира се!

— Та той все пакъ е мой баща, господине!

— Азъ ти заповѣдвамъ!

Тя дълбоко въздѣхна и продължи:

— Той ме улови за пояса и чочна да ми крѣска въ ухото: — Ще те убия, ако ей-сега не ми кажешъ, отгдѣ имашъ толкова пари... И когато усѣтихъ, че се задушвамъ...

Той горчиво се изсмѣ. И неговиятъ баща, и двамата дѣйствуваха съ едни и сѣщи достойни сръдства.

Регина помисли, че смѣхътъ се отнася до нея.

— Ахъ! господине, — продължи тя съ умоляющъ погледъ — ами азъ тогава бѣхъ още много глупава. Двѣ недѣли по-късно, при разпита, тѣ можеха да ме подложатъ